

F É S Ű S É V A

ŐSZ

*A nap se bánja már,
ha nem bámulják meg a napraforgók,
elég sokat mosolygott,
belefáradt a kötelező nyárba,
felbőkbe törli izzó homlokát.
A szélben egymást nógatják a fák,
hogy ideje lombsátrat bontani;
vége a lepkeáncnak,
rongyokká szakad a sok színes látszat,
és végre igazat kell magunknak mondani.
Az álmodozó világ vőlegénye
a Hold, csak öreg bakter,
tétova fénye
beles a gondolatok ablakán,
hol feketében virraszt a magány,
mert fájdalmas az éber éjszaka,
ha fogytán a nyár hullócsillaga.
Az ég nem emlékszik a szivárványra,
ünnepek pobarába
ejti a búcsúzás könnybarmatát,
a rózsa elsóbajtja baldokló illatát,
ezüstös pókfonál a semmi kötele, -
most mégis, mintha minden elszállna vele.*

S Z I R M A Y E N D R E

Aki a szépet...

*Falusi voltam; fésületlen álmok
kócolták poros félszégességemet
fűzizegéstől, vízsubogástól
tanultam egykor tiszta éneket*

*és igazat; lelkemből lelkedzett
a tisztesség, a nyíltan emberi
nem kísértheti rágalom ármánya
azt, aki a szépet szívből szereti.*